

[Arbejdsministeren]

stadsområdet, ikke var udtryk for en hetz: det takker jeg for.

Jeg skal da blankt indrømme, at der er balanceproblemer på vores arbejdsmarked. Men jeg vil, uanset hvad hr. Poulsgaard mener, og uanset hvad der bliver skrevet, hævde, at det store antal mennesker, der i dette land modtager arbejdsløshedsdagpenge, gør det, fordi der mangler arbejdspladser og ikke lyst og vilje til at arbejde. Hvorfor var alle mennesker i arbejde i 1973? Skulle vi pludselig fra 1973 – jeg skal ikke sige, at det var det år, fremskridtspartiet opstod – til 1979 have udviklet os fra en nation af arbejdsomme, flittige mennesker, der gerne ville arbejde, til en nation af mennesker, der bare vil nasse på systemet – for nu at bruge en af de gloser, man ofte hører i den slags debatter her – som vil misbruge systemet?

Jeg kan være enig med hr. Poulsgaard i, at vores arbejdsløshedsforsikringsystem i visse situationer både af virksomheder og lønmodtagere anvendes på en utilsigtet måde, og det har regeringen stillet lovforslag om en begrænsning af. Men vi deltager ikke i en debat, hvor man generelt set mistænkeliggør andre menneskers motiver. Vi mener, at arbejdsløsheden skyldes manglende arbejdspladser og ikke manglende lyst til at arbejde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

6) Til *ministeren for offentlige arbejder* af:

Bolvig (RV):

»Vil en østligere digelinjeføring ud for Tønder marsk som ønsket af de tyske myndigheder give samme sikkerhed som det planlagte danske fremskudte dige, og hvorfor er folketinget ikke informeret om de tyske ønsker?«

(Spm. nr. 648).

Skriftlig begrundelse.

Tyske organisationer hævder, at man kan opnå samme sikkerhed ved bygningen af et mere østligt dige, og at et sådant dige vil mindske de meget skadelige virkninger af et indgreb i Vadehavet.

Ministeren for offentlige arbejder (Ivar Hansen):

Jeg vil gerne begynde med at besvare det sidste led i hr. Bolvigs spørgsmål, hvori der gives udtryk for den opfattelse, at folketinget ikke er blevet underrettet om, at der fra tysk side har været fremsat ønske om en østligere linjeføring for den sydlige del af det fremskudte dige for Tønder marsk på den danske side af grænsen. Den opfattelse er nemlig forkert. I skrivelse af 17. maj 1977 oplyste den daværende minister for offentlige arbejder folketingets udvalg om offentlige arbejder om, at der har været afholdt et møde mellem danske og tyske myndigheder den 28. april 1977, og at drøftelsen var ønsket fra tysk side for at erfare – jeg citerer:

»... hvorledes man fra dansk side så på muligheden for på den danske side af grænsen at vælge en østligere linjeføring for den sydlige del af diget.«

Fra dansk side blev det da tilkendegivet, at det var nødvendigt for den danske strækningens vedkommende at fastholde den af den dansk-tyske arbejdsgruppe valgte linjeføring.

Det er jo i denne forbindelse også væsentligt at fremhæve, at den omtalte fælles dansk-tyske arbejdsgruppe var enig om den linjeføring, som er fastlagt i den danske lov for den danske strækningens vedkommende.

Nu stiller hr. Bolvig mig et spørgsmål, uanset at det i og for sig er besvaret her i folketinget den 1. november 1978 – det kan ses i folketingets forhandlinger, sp. 1415. Som det fremgår heraf, har en detaljeret drøftelse om en østligere linjeføring på dansk side ikke været gennemført, og noget direkte sammenligningsgrundlag foreligger derfor egentlig ikke.

Når man bygger to digelinjer, må der nødvendigvis være en passende afstand mellem dem, ellers vil der naturligvis opstå et særligt sikkerhedsspørgsmål i henseende til vandopstuvningen mellem digerne. Det er ikke ensbetydende med, at en mindre tilbagetrækning af den danske digelinje på en kortere strækning ville forringe sikkerhedsforholdene på nogen væsentlig måde. Dette er dog teoretiske spørgsmål, som ikke er undersøgt, og som jeg derfor ikke skal udtale mig bindende om.

Afgørende for valg af den linjeføring, som loven fastlægger for den danske digestrækning, er imidlertid navnlig hensynet til at skaffe et naturligt areal til det reservoir, der